

หนทาง ที่ไม่ต้องเกิด

แต่ไหนแต่ไรมา ยังไม่มีใครบรรลุถึงที่สุดโลกด้วยการ
เดินทาง และเพราะยังบรรลุถึงที่สุดโลกไม่ได้ จึงไม่พ้นไป
จากทุกข์ เหตุนั้นแล คนมีปัญญาดี รู้แจ้งโลก ถึงที่สุดโลกแล้ว
อยู่จบพรหมจรรย์แล้ว รู้ที่สุดโลกแล้ว เป็นผู้สงบแล้ว จึงไม่
หวังโลกนี้และโลกอื่น

๘๒

เราเกิดมาภพชาติหนึ่ง ก็เพื่อแสวงหาที่พึ่งที่ระลึกอันแท้จริง แสวงหาสิ่งที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง เป็นสุขได้ด้วยตนเองและเป็นตัวตนที่แท้จริง สิ่งที่เราต้องการนี้รวมประชุมอยู่ในธรรมกายทั้งหมด ธรรมกาย คือ แก่นของชีวิต เป็นชีวิตในระดับลึกที่อยู่ภายในตัวของเรา ที่ทุกคนมีสิทธิ์จะเข้าถึงได้หากฝึกใจให้หยุดนิ่ง ถ้าหยุดได้เมื่อไรก็เข้าถึงได้เมื่อนั้น ไม่จำกัดด้วยกาลเวลา ถ้าเราเข้าถึงธรรมกายแล้ว ชีวิตเราจะเกิดสันติสุขที่แท้จริง เป็นสุขที่ไม่มีประมาณ

พระลัมมะลัมพุทเธเจ้าตรัสไว้ใน โรหิตัสสสูตร ว่า

“คมเนน น ปตตพุโพ โลกสฺสนโต กุทาจนํ
น จ อปฺปตฺวา โลกนฺตํ ทุกฺขา อตฺถิ ปโมจนํ
ตสฺมา หเว โลกวิทู สุขเมโ
โลกนตฺตฺว วุสิตพฺรหฺมจฺริโย
โลกสฺส อนฺตํ สมิตาวิ ฃตฺวา
นาสิสฺติ โลกมิมํ ปรณฺจ

แต่ไหนแต่ไรมา ยังไม่มีใครบรรลุถึงที่สุดโลกด้วยการเดินทาง และเพราะยังบรรลุถึงที่สุดโลกไม่ได้ จึงไม่พ้นไปจากทุกข์ เหตุนั้นแล คนมีปัญญาดี รู้แจ้งโลก ถึงที่สุดโลกแล้ว อยู่จบพรหมจรรย์แล้ว รู้ที่สุดโลกแล้ว เป็นผู้สงบแล้ว

หนทางที่ไม่ต้องเกิด

๘๓

จึงไม่หวังโลกนี้และโลกอื่น”

ก่อนพุทธกาล มนุษย์ทั้งหลายต่างพยายามแสวงหาที่สุดโลก ว่าไปสู่ที่ตรงไหน เหมือนอย่างนักวิทยาศาสตร์ในปัจจุบัน ที่ต้องการรู้ว่าจักรวาลกว้างใหญ่เพียงใด จึงได้สร้างยานอวกาศไปสำรวจนอกโลก พยายามไปให้ไกลที่สุด ว่านอกจากกาแล็กซีของเราแล้วยังมีที่อื่นอีกหรือไม่ ก็พบไปเรื่อยๆ ว่ายังมีอีกไม่สิ้นสุด

ส่วนคนในสมัยก่อน แม้ไม่มียานอวกาศ แต่มีสิ่งที่มีมหัศจรรย์ยิ่งกว่านั้น คือ อาศัยการฝึกสมาธิ ฝึกจิตให้ชำนาญจนเป็นวสี แล้วเข้าหลัสัญญา ทำกายเบาเท่ากับใจ ก็สามารถเหาะไปยังสถานที่ต่างๆ ได้ ไปถึงโลกอื่นได้ ไปด้วยกายเนื้อนี้ อาศัยฌานสมาบัติเป็นบาท การไปโดยวิธีนี้มีความรวดเร็วมากกว่ายานอวกาศหลายเท่า แล้วยังไปได้ไกลและเร็วไม่มีประมาณอีกด้วย ทั้งไปได้เร็วและไกล แต่ถึงกระนั้น ก็ยังไม่สามารถพบคำตอบที่สุดของโลกได้

*ในสมัยก่อนพุทธกาล มีมาณพหนุ่มคนหนึ่งชื่อ โรหิตัสสะ อยากจะรู้ความเป็นจริงของโลก ว่าที่สุดของโลก หรือที่สุดของ

จักรวาลอยู่ที่ใด เมื่อเรียนจบศิลปวิทยาทั้ง ๑๘ สาขาแล้ว ก็พยายามศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โดยออกบวชเป็นฤๅษี ตั้งใจฝึกสมาธิอย่างจริงจัง จนสามารถทำมานสมาบัติให้เกิดได้ เป็นฤๅษีที่มีฤทธิ์มีเดช สามารถเหาะเหินเดินอากาศไปได้ตาม ความปรารถนา เวลาจะไปแสวงหาอาหารและผลไม้ ท่านก็จะ เหาะไปยังป่าหิมพานต์ หรือไม้ก็เหาะข้ามไปยังอุตตรกุรุทวีป แล้วกลับมาบำเพ็ญภาวนาต่อในมนุษยโลก

ท่านฝึกทำสมาธิจนใช้งานได้แคล่วคล่อง นึกอยากไป ไหนก็ไปได้ทันที เมื่อมีฤทธาานุภาพมากแล้ว จึงตั้งใจว่าจะเดินทาง ไปให้สุดโลก ได้เข้ามานสมาบัติ แล้วเหาะไปเรื่อยๆ โดยไม่ หยุดพักในระหว่างทาง มีปีติสุขอยู่ในมานเป็นรักษาหาร ไม่เหนื่อย ไม่เมื่อย ไม่ต้องเสียเวลานอนหลับพักผ่อน ท่านใช้เวลาเดินทางอยู่อย่างนั้น เป็นเวลานานถึง ๑๐๐ ปี จาก จักรวาลหนึ่ง ไปยังอีกจักรวาลหนึ่ง ถึงแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล ก็ยังไปไม่สุด

ลูกธนูที่นายขมังธนูยิงออกจากแล่ง ว่าจะมีความเร็วปานใด ท่านยังมีความเร็วยิ่งกว่านั้นเป็นแสนเป็นล้านเท่า แต่ถึงกระนั้น ก็ไม่สามารถไปให้สุดจักรวาลได้ ต้องหมดอายุขัยลงในระหว่าง ทางนั่นเอง เมื่อสิ้นชีวิตแล้วก็ได้ไปบังเกิดในโลกสวรรค์ เป็น โรหิตัสสเทพบุตร ผู้มีรัศมีกายสว่างไสว

หนทางที่ไม่ต้องเกิด

๘๕

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จอุบัติขึ้นในโลก โรหิตัสส-
เทพบุตรได้ออกจากวิมาน มาถวายบังคมพระพุทธรองค์ ซึ่งกำลัง
ประทับอยู่ที่เชตวันมหาวิหาร ได้ทูลถามปัญหาที่ค้างคาใจมา
นานว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ มีสถานที่ใดที่ไม่มีการเกิด การแก่
การเจ็บ และการตายบ้างไหมหนอ ข้าพระองค์ได้เดินทาง
ตลอดชีวิตเมื่อเป็นมหาฤาษี แต่ต้องตายเสียในระหว่างทาง
ยังไม่สามารถเดินทางให้พ้นจากโลก พ้นจากภพได้เลย แล้วจะมี
มนุษย์ที่สามารถไปให้ถึงที่สุดโลกได้หรือไม่ พระเจ้าข้า”

พระพุทธรองค์ตรัสว่า “ท่านเทพบุตร ที่สุดโลกนั้น บุคคล
ไม่อาจไปได้ด้วยการเดินทางไกล หากตถาคตยังไม่บรรลุถึงที่สุด
ของโลกแล้ว ก็จะไม่กล่าวถึงการกระทำที่สุดทุกข์ ก็แต่บัดนี้
ตถาคตบัญญัติโลก เหตุให้เกิดโลก การดับของโลก และทางที่
ให้ถึงความดับโลก ว่ามีอยู่ในเรือนกายยาววา หนาคืบ กว้างศอก
ที่มีใจครองนี้”

จากนั้นพระองค์ได้ทรงสอนวิธีการที่จะไปให้ถึงความ
ดับโลก ถึงหนทางที่ไม่ต้องเกิดแก่เทพบุตร โดยแนะนำหนทาง
สายกลาง ให้นำใจกลับเข้ามาสู่ภายใน ตรงศูนย์กลางกายฐาน
ที่ ๗ ในกายยาววา หนาคืบ กว้างศอกนี้แหละ ทรงสอนให้
ทำนิโรธ คือทำใจให้หยุดอยู่ที่กลางกาย เมื่อจบกระแสพระดำรัส
เทพบุตรก็สามารถทำใจหยุดนิ่ง จนกระทั่งได้บรรลุเป็นพระ-

หนทางที่ไม่ต้องเกิด

๘๖

โสดาบัน ในขณะนั้นเอง แล้วได้กล่าวสรรเสริญพระพุทธองค์ว่า
“เป็นผู้รู้แจ้งโลก รู้ถึงที่สุดโลก ที่สุดแห่งทุกข์ ไม่มีใครที่จะเลิศ
ยิ่งกว่าพระพุทธองค์อีกแล้ว ทั้งในเทวาและมนุษย์ทั้งหลาย”

จะเห็นได้ว่า วิธีการของพระพุทธองค์ ที่จะไปให้ถึงที่สุด
ของโลกนั้น ต้องทำใจหยุดในกลางกายฐานที่ ๗ ไม่ต้องมัวเสีย
เวลาแสวงหายานพาหนะใดๆ ไม่ต้องใช้พลังกำลังออกแรง
ให้เหน็ดเหนื่อย ใช้แต่ใจหยุดอย่างเดียว ถ้าฝึกใจให้หยุดได้
เดียวก็สำเร็จหมด รู้ได้หมดโลก หมดภพ ทั้งกามภพ รูปภพ อรูปภพ
ภพสาม นิพพาน โลกัณฑ์ จะอยู่ที่ตรงไหน หรือละเอียดลึกซึ้ง
เพียงใด ใจไปถึงได้ทั้งนั้น

